

ABIGAÏL ASSOR

LIGE SÅ RIG SOM KONGEN

Roman

Oversat af

Simon Hartling

Oversat efter : Abigail Assor, Aussi riche que le roi

© Gallimard, 2021

texte tekst

En dreng havde fortalt hende om et sted langt borte, hvor der fandtes sand, der var lige så blødt som velour og lige så hvidt som skyerne, og han havde fortalt om konkylier, om lugten af salt og om bølgebrusets musik. Hun havde ikke troet ham. De små fra Carrières Centrales prøvede altid at forhekse én med deres historier, de møgunger. Det sand, hun havde under sig nu, var gult og gråt. Det lugtede af cigaretskod, og det kunne skære hul i hendes hud, hvis hun gned sig mod det. Det var ulækkert, men sådan var sandet i Casablanca altså, og i det mindste fandtes det i virkeligheden.

De havde vel ligget og sovet i solen i omkring tre timer. Med Casablancas sol slår det aldrig fejl – den er klar til at drukne dig, indhulle dig, slå dig omkuld og nedsmelte dig, hvornår det skal være. Som de lå der og smeltede i solen, ville de måske ende med at dø. Til sidst ville de forsvinde, en efter en ville de forvandle sig til fedtglinsende pletter, og når deres forældre kom for at lede efter dem på strand 56, ville de ikke kunne se andet end en grumset, grønlig pøl, og de ville ikke forstå, at pølen var dannet af deres smeltede kroppe. Måske ville de andres forældre slet ikke komme og lede efter dem, for de andre var trods alt treogtyve år gamle. Men hendes egen mor, hun ville lede efter hende, det var helt sikkert.

Hun vidste ikke længere, hvor kroppene begyndte eller sluttede, eller hvor grænsen gik for hendes egen hud. Der var varme og sovende ben, en masse sandkorn, et lille stykke ru

håndklæde og hendes næse, der hvilede på en arm. Man døser hen, og det kan fodboldene, der lander på vandet og sprøjter på alle, og larmen fra de dyttende biler på avenuen omme bagved ikke lave om på. Det er lyden af livet, det minder os om, at vi ikke er døde, som Yaya tit sagde.

Så begyndte de forsigtigt at trække sig væk fra hinanden. Den uformelige masse blev trævlet op, efterhånden som kroppene kom løs. Det var som en dans, en moderne dans fra Frankrig – ikke som en dans herfra. Drengene havde sat sig med armene foldet om benene, og pigerne havde lagt sig på maven og bøjet benene op for at føle sig som lolitaer. Sarah ville ikke gøre sig til på den måde. Hun satte sig hos drengene. De snakkede lidt sammen, drak Sidi Ali-vand og sagde, at Sidi Ali smagte syrligt. Yaya kastede sten i Atlanterhavet og mente, at det ville ende med, at han kom til at slå en måge ihjel, men at det ville være mågens egen skyld, eftersom den burde vide, at Yaya kastede sten i Atlanterhavet hver eneste dag på netop dette sted. Han havde ret, tænkte Sarah. Det, der gik hende på, var, at Driss ikke kiggede på hende. Det svin, han opførte sig, som han havde gjort for seks måneder siden, inden hele denne skumle affære var begyndt. Alligevel var det underligt, for alle drenge kiggede altid på hende, selv de mest fortørnede af dem. Selv efter hendes værste løgne fortsatte de med at kigge på hende. Da ham fyren fra La Notte fandt ud af, at hun ikke var mere end seksten år gammel, var han blevet ved med at kigge på hende – han kiggede endda endnu mere på hende. Men Driss havde travlt med at sidde der og skrive dumheder ned i sit hæfte, kaste med sand på alt og alle og lade, som om hun ikke ragede ham. Han var under alle omstændigheder ikke særlig pæn. Faktisk var han ret grim.

”For fanden da også, hvornår har den unge tænkt sig at holde op?”

Det var Chirine, der havde sagt det, stadig liggende på maven med benene i vejret som en amerikansk skuespillerinde. En gadedreng forsøgte at sælge hende løse cigaretter eller Flash Wondermint-tyggegummi. De kunne blive meget insisterende, de små gadedrenge. Så sagde de: Flash Wondermint, vær så venlig, Flash Wondermint herovre, madame. Det var en fast taktik, at de talte fransk, det fik dem til at lyde velopdragne.

”Hvad er der galt, Chirine? spurgte Alain

– Det er tiende gang, han spørger mig.

– Generer han dig?

– Tja, det er tiende gang.”

Så rejste Alain sig op, sådan som han vidste, det skulle gøres, og gik hen imod knægten. Det var en lille radmager fyr med pletter på sin brune hud, ikke engang fjorten år gammel.

”Hvad hedder du, lille fyr? spurgte Alain på arabisk.

– Abdellah.

– Abdellah. Abdellah nu har min veninde sagt til dig ti gange, at du skal gå din vej. Så nu lader du os være i fred, ok?

– Men monsieur, bare en cigaret, monsieur, bare en lille cigaret.

– Se selv, hvordan han er, kom det fra Chirine på fransk.

– Eller et stykke tyggegummi, hvis du vil, monsieur.”

Alain gav knægten et venligt skub i ryggen for at få ham til at gå. Men knægten gik ikke sin vej. Han havde plantet sine to hullede gummisko i sandet, stod stiv som et bræt, kampklar som en kriger. Med bønfoldende stemme blev han ved med at sige: en cigaret, vær så venlig monsieur, en cigaret. Men der var ikke noget bønfoldende ved hans øjne. I hans øjne var der kamplyst.

”Kom bare, ignorer ham!”, sagde Chirine, men hun nåede ikke at gøre sin sætning færdig. Med en voldsom fart fløj et projektil gennem luften og ramte den lille fyr på armen. Så blev den lille fyr bange og gav sig til at løbe. Det var Badr. Han havde kastet sin sko efter ham. ”Så slap vi af med ham”, sagde han.

De vendte tilbage til sløvheden og til den svedige hud, der fik dem til at klæbe til hinanden. De sov lidt mere, de grinede. Nogle timer senere gik solen ned, og så gik de hjemad. Sarah tog kjole og klipklappere på, og de gik alle ned mod den store avenue, hvor det larmede fra motorer og majssælgere. De kyssede farvel, og da hun kom til Driss, tog hun sig sammen og gav ham et langsomt kys på kinden, ét sigende kys, der ville få ham til at forstå. Det virkede ikke. I det sekund hun slap ham med læberne, vendte han sig uden et ord om mod gaden, og med øjnene stift rettet mod jorden begyndte han at gå i retning af McDonalds' parkeringsplads. Det var der, han havde stillet sin motorcykel.

De andre gik også deres vej, hver især mod sit eget fikspunkt. Sarah sørgede for, at det så ud, som om hun skulle i en nordlig retning, mod Anfa Supérieur, hvor de smukke huse lå og slumrede, men hun satte hurtigt kurs mod Casa Est og Hay Mohammadi-kvarteret. Hun gik i næsten en time, og da hun nåede huset, var det buldermørkt.

Det var en bunke mursten, der var ved at falde sammen, og de havde aldrig haft varmt vand. Da der hverken var skodder eller gardiner for vinduerne, kunne hun udefra se, at der ikke var lys i pærerne, og at hende mor altså ikke var kommet hjem. Til højre for huset, lidt længere væk, bag et rustent hegn, strakte barakbyen sig milevidt. Barakkerne var lavet af gamle benzindunke, der var banket flade, og derfor kunne man se benzinstationernes navne og farver overalt, Afriquia, Mobile, Total. I det mindste, tænkte Sarah, var hendes hus lavet af mursten, og selv om det ikke var verdens bedste mursten, og selv om der var fugtigt, så var det faktisk ikke så tosset. Hendes mor sagde altid, at så længe de ikke var kommet om på den anden side af hegnet, var de ikke kommet om på den anden side af hegnet. Hun skulle til at skubbe døren op, da hun hørte stemmen – hun vidste, at han ville være der, den lille møgunge.

”Sarah! Sarah!” Uden at vende sig om, svarede hun ham på arabisk: ”Jeg beklager, men du fortjente det virkelig.” Der lød en lille latter. Omme på den anden side stod Abdellah på en af hegstrådene og holdt balancen som en abe. ”Tror du, at du er bedre end os andre, Lalla Sarah, fordi du hænger ud med de rige?”

Han brugte altid det med de rige imod hende. Han syntes, det var sjovt at kalde hende *Lalla*, fordi det var en adelstitel, og fordi han syntes, at hun gik rundt og troede, hun var en dronning. Men en dag ville folk virkelig kalde hende Lalla, det vidste hun, og så ville den lille araber stadig bo i barakbyen.

”Selvfølgelig er jeg bedre end jer andre. Jeg er jo franskmand. Vi tilhører ikke den samme race, dit fjols.”

Idet hun sagde dette, gik hun ind i huset, men hun nåede alligevel at høre Abdellah hvisle: ”Vi tilhører nøjagtigt den samme race.”

Seks måneder tidligere

Driss havde en mani med ikke at kigge på pigerne. Allerede første gang hun havde set ham, det var i begyndelsen af 1994, havde hans øjne kun akkurat strejft hende. Som om hun var lavet af luft – han kom hende ikke imøde på nogen som helst måde. Pludselig blev hun igen den lille pige, der som en slange sneg sig ind i Lynx, biografen på Avenue Mers Sultan. Her lod hun sig fuldkommen opsluge af de egyptiske stjerners stormfulde øjne, og dog, selv om hun stirrede på lærredet, gav de smukke øjne fra Cairo hende ikke noget igen. Da var det også, som om de kun lige akkurat strejfed hende.

Den dag, seks måneder før strand 56 og al spektaklet, sad hun sammen med Kamil på Campus, caféen der lå over for bygning K på gymnasiet, et mødested for kønne piger og for drenge med lædervest – et sted for pæne mennesker. Få meter væk lå også billard-caféen, som hun nogle gange kom på. Her kunne man ryge, hvad man ville, og man kunne medbringe sandwiches med tun og tomatsovs, som man købte på kredit hos Moustache, den gamle mand i købmandsbutikken, der lå i den næste gade. Men over for Kamil ville hun aldrig have indrømmet, at hun allerede havde været på billard-caféen. Han havde holdt døren lidt for hende, da de var kommet ind, og hun havde hørt, at han arbejdede i et teleselskab sammen med sin far. Hvad det så end betød.

Kamil var ikke grim, heller ikke smuk, og det kunne hun godt lide. Hun tænkte nogle gange for sig selv, at han gav den

lidt for meget gas med sin bil og med sin flotte villa oppe i velhaverkvarteret, hvor folk kom for at spille kort om aftenen, men for en dreng af hans slags, var han faktisk ikke værst. Han sad og kiggede på hende omme bag sin banana split og sin espresso. Han så så betaget ud, at hun følte det, som om hvert eneste af hendes ansigtstræk rykkede frem mod ham. Den lange, lige næse blev set af ham, elsket af ham, og det samme med den brune hud og prinsesseøjnene, der strakte sig ud mod tindingerne. Han elskede det hele, og han ville besidde det hele. Så nu var det tredje gang, han havde taget hende med på café. Året inden havde Sarah udarbejdet en metode: Det handlede om at vente lidt, inden man tog tøjet af. Det virkede. Drengene var så dumme, de var villige til at betale den ene kop kaffe efter den anden i ugevis blot for at opnå dette resultat. Og nogle gange endda også bagefter, hvis de bildte sig ind, at de var forelskede. Det værste var, at Kamil ikke engang havde kysset hende endnu. Det var alligevel lidt sødt.

Han talte meget. Han sagde: Du må gerne komme med op i mit hus i Dar Bouazza, hvor der er fem værelser og seks badeværelser, altså hvis du har lyst. Han sagde: Det er helt ok her i Casa, men jeg kunne godt tænke mig at komme til Amerika, omme på den anden side af Atlanterhavet. Kan du forestille dig, at når vi står nede på strand 56, så ligger Amerika omme på den anden side af havet? Når jeg tager derover, så tager jeg dig med mig, men hvad griner du af, jeg mener det.

Sarah grinede ikke desto mindre. Hun tvivlede ikke på alvoren i hans lidenskab. Hun grinede, fordi han pludselig forekom hende meget smuk, og fordi hun selv blev endnu smukkere sammen med ham, dér på den anden side af vandet. Hun ville have en stor, grøn hat på, han ville bære overskæg, og de ville gå således, som et par godsejere, nede på havnen blandt en masse mennesker, der stimlede sammen ved bådene. Hun grinede overgivent og nervøst ad disse amerikanske skønmalerier, der var så skønne, fordi de var så uopnåelige.

Kamil holdt op med at tale, da han så, at hun gjorde nar, men Sarah sagde: Nej, bliv ved.

Han var ved at fortælle om den svedige stemning i en cabaret i New York, da han afbrød sig selv. ”Hey, min ven!” Han havde fået øje på nogen bag ved Sarah. Hun vendte sig om. I døren stod der en ung mand og tog sin hjelm af. Han havde korte ben og en lille tyk mave. Kamils ord fik ham til at smile, og der åbenbarede sig en række små gnavertænder, der hang under tykke gummer, og de tykke gummer bøjede sig inde under skyggen af næsen, der var kroget og pegede ned mod gulvet. Faktisk ret grim, ja. Driss kom hen imod dem.

”Det er hundrede år siden, Driss! Er det din far, der får dig til at arbejde som en gal?”

– Ja en del, ja en del... Hvad med dig ?”

Kamil ævlede videre om teleselskaber og om Amerika, og så så Sarah hans øjne. De var bittesmå, men de var grønne, og det var ikke en almindelig slags grøn, det var en grøn, der kom udefra, fra naturen, fra timianblade i Atlasbjergene, og som ikke havde noget at bestille i nogens øjne – og nu strejfede denne grønne farve hende. Driss kiggede ikke på hende.

Han havde allerede vendt sig væk og var på vej tilbage til sin motorcykel i sin andeagtige gangart, der fik hans mave til at bumpe op og ned, da Kamil hviskede: ”Ham der, han er den rigeste af de rige. Rigere end alle os andre. Måske lige så rig som kongen. Men derfor er han alligevel en fin fyr.”

Det var sådan, det var begyndt: fordi Driss var rig. Rigere end dem alle sammen, rig som kongen, rigere end Kamil og hans villa i Dar Bouazza. Men måske også, fordi der var timian i hans bittesmå grønne øjne, og desuden lauerbær, hvis blade hun som barn så ofte havde set opløse sig i Loubnas gryderetter. Loubna var *ung pige* hos hendes veninde Séverine, som hun hver onsdag igennem hele tredje klasse var kommet for at spise hos. I stedet for *tjenestepige*, sagde Séverine *ung pige* – fordi hun var høflig, og fordi hun var fransk. Og med munden fuld af mad og snavsede tænder sagde Sarah: Hjemme hos mig er

der også en Loubna med timianblade, oksekød og oliven og lergryder ligesom her hos dig. I min store villa er der også guld og kroner, diamanter på gulvet, som man går og snubler over, som her hos dig. Det gjorde ikke så meget, hvis Séverine ikke troede på hende.

Ja, timianen måtte bære sin del af ansvaret for hele denne histoire. Sarah havde senere tænkt, at hvis det ikke havde været for øjnene, og med dem gryderetterne, Séverine og tredje klasse, så ville hun ikke være gået så langt. Så ville hun have valgt en anden, en anden rig, måske en der var lidt mindre rig, men alligevel ret rig. I hvert fald havde hun efter dette møde set timianøjne overalt. Allerede mens de endnu sad på caféen, var Kamils ansigt blegnet, vokset og havde snurret rundt, så det til sidst blev Driss' ansigt med dets krogede næse, dets gummer, dets gnavertænder og dets øjne. Derfor var det, som om det var Driss, hun havde snakket med, den dag de sad og fik banana split på Campus. Da Kamil nogle dage senere inviterede hende i biografen, var det Driss' hånd, hun havde set åbne pungens velcrolukning og senere dennes hånd, der klemte om hendes, mens Amina Rachid fik skældud oppe på lærredet, fordi hun havde åbnet døren for fåreleverandøren uden at trække ærmerne på sin djellaba ned. Kamil suttede på en sodavandsis og morede sig over ægtemandens råben – *Selv leverandøren viser du dig nøgen for på den måde, hvad gør det så mig til, ét af fårene?* – og da var det også Driss' latter, Sarah kunne høre i mørket. Det var, som om det var Driss hun havde spillet kort med i villaen i Dar Bouazza den følgende uge, og som om det var Driss, hun til sidst var gået i seng med, altimens hun bad til, at det ikke ville gøre en ende på kaffen på Campus, biografurene og besøgene i villaen i Dar Bouazza. I 1. g gik Sarah uden tøven i seng med fyrene for at få sig en sandwich, men det endte altid med, at de nogle dage senere stod sammen med deres venner i skolens korridorer og kaldte hende ludder, og så betalte de aldrig mere noget for hende.